

= JOPE = JOPE = JORMA PITKÄNEN

KATTI

NÄKYMÄTÖN VIÄNÄNEN

Jorma Pitkänen (jope): Näkymätön
Viänänen
Lehtisepät ky, Pieksämäki 1978
10 mk
painos 3 500 kpl

Johan tulj Helsingin ukkoloille ja akkoloille ihmettelemistä, viimeinnii aetoja savolaes-suomalaesija sarjakuvia elävästä elämästä.

Suomalaenen sarjakuvataevas tuntuu vähän kirkastuvan kilepoo Viänänen pontikan kanssa. Nimittääh Näkymätön Viänänen on Mämmilän ja Hämölän Aren kanssa jo kolmas tulokas lyhyven ajan sisässä. Ae, etteikö immeiset tunne Viänästä, no:

Näkymätön Viänänen ilmestyi ensimmäistä kertaa lehtien palstoille vuonna 1973 ja aloitti rivakan savolaisen leviämisen. Tällä hetkellä Viänänen on näkymättömänä 11 lehdessä.

Suonenjokelaisen Jopen (Jorma Pitkäsen) muita sarjakuvia ovat Mauno Mansikka, Kisko, Vossikka ja viimeisimpänä tulokkaan Demariin ilmestynyt Cabaree työväylitys.

Viänänen on kuitenkin Jopen päätyö, toiset hahmot turvaavat siinä sivussa sarjakuvapiirtäjän kapeaa leipää.

Näkymätön Viänänen on Helsingin herrojen päähänpotkima pienviljelijä-pontikankeittäjä, suomalaisen kehitysaluepolitiikan ruumiillistuma, unohdettu yksinäinen ratsastaja, jonka juuret ovat syvällä pakettipellossa.

Viänäsellä on vaimo ja yhdeksän lasta (Urho, Voitto, Sylvi, Nestori, Peipi, Taisto, Vieno, Wilho ja Juniori).

Näläkjärven autiokyllään sijoituvassa sarjassa saavat "Helsingin herrat", "kansanevustajakutvelot" ja muut työkansan siivelläeläjät kuulla kunniansa.

56-sivuinen albumi sisältää ennenjulkaisemattomia Viänänen seikkailuja, joiden pituus vaihtelee yhden sivun mittaisista tarinoista aina tavallisiin sanomalehtistrippeihin. Mukana on joitakin koko aukeaman yli levittäytyviä kuvia.

Jopen piirrostyylillä on varmaa ja yksinkertaisen selkeää, tarpeettomat krumeluurit on karsittu pois. Tyyllillisiä esikuvia ei ainakaan heti voi luetella. Viänänen henkilökaarti on suomalaista omituisesti ulosroikkuvine kielineen ja kotikissoineen. Tutustukaapa suomalaisten kotikissojen (felix domesticus fennicus) ihmeellisiin ja rakastettaviin lajeihin Mämmilässä ja Viänänessä.

Viänänen supisuomalaisuuden kruuna sen kieli. Puhdasta savoa, hiljaa tai kovaa (puhasta savvoo, hiljoo taekka kovvoo). Nerokas keksintö, joka viimeisenä tekijänä kansallistaa tuon muutenkin vahvasti suomalaisen aiheen.

Jopen näkökulma on selvästi tavallisten pienten ihmisten puolustaminen. Tarinat ovat huvittoman hauskoja, tosin olen lukenut joitakin vieläkin huikempia Viänänsiä lehtien palstoilla, mutta se on lähempänä makuasiaa.

Huimimmillaan Jope on kuvatessaan Viänänen väärään aikaan kiekuvaa kukkoa tai pontikankeiton jaloa, mutta vaikeata askareta.

j.t.

